

[Indenrigsministeren.]

hed med rygning i offentlige forsamlinger. Denne tendens bør følges op af det offentlige med en indsats omkring oplysningsvirksomheden, og jeg kan oplyse, at tobaksoplysning indgår i de emner, der skal behandles i en arbejdsgruppe vedrørende forebyggelse, der er nedsat af sundhedsprioriteringsudvalget. Så vidt jeg ved, er fru Edele Kruchow medlem heraf. Arbejdsgruppen forventes at aflægge rapport til udvalget i løbet af sommeren 1976.

Jeg vil ligeledes nævne, at der for tiden ud over de initiativer, der udvises fra privat side, i Komiteen for Sundhedsoplysning forberedes en landsdækkende informationskampagne om tobaksproblematikkens forskellige aspekter. Ligeledes overvejes for tiden et forslag fra en arbejdsgruppe nedsat af de nordiske regeringer om et nordisk samarbejde på tobaksoplysningsområdet.

Selv om jeg ikke mener, et generelt forbud mod tobaksrygning er den mest hensigtsmæssige foranstaltning til beskyttelse af ikke-rygere, vil jeg ikke afvise, at der kan være behov for begrænsninger inden for områder, hvor persongrupper, som er særlig følsomme over for tobaksrøgens gener, opholder sig. Jeg kan f. eks. oplyse, at sundhedsstyrelsen ved en skrivelse den 16. december 1975 til landets sygehusmyndigheder har anbefalet, at man tager tobaksrygningsproblemet op til overvejelse på lokalt plan med henblik på at begrænse ikke-tobaksrygende patienters gener fra tobaksrøg.

Jeg er ligeledes informeret om, at der under socialministerens område for tiden arbejdes med en vejledning omkring daginstitutionerne, hvorefter det vil være forbudt for personalet at ryge i de lokaler, hvor børnene opholder sig.

Det er således min opfattelse, at beskyttelse af ikke-rygere ikke bør løses ved indførelse af generelle regler mod forurening som følge af tobaksrygning, men derimod ved andre foranstaltninger, navnlig oplysninger om tobakkens skadelige virkninger, for på den måde at fremkalde den holdningsændring, der er nødvendig for at tilvejebringe en virksomhedsfuld hensyntagen til ikke-rygere.

Lad mig gentage: jeg tror ikke, vi herinde bare skal instituere, at forbud er vejen. En større hensyntagen er snarere vejen. Jeg

rejser jo daglig i tog, og jeg kan sige, at dér, hvor der er plads i toget, det er i hvert fald i ikke-rygerkupeerne, mens der er forholdsvis snæver plads i rygerkupeerne. Det vil sige, at dér tager man i hvert fald hensyn. Går man så ind over Vester Voldgade, må man nok sige, at hvis man har siddet i en ikke-rygerkupé, så bliver det noget af en overraskelse at gå på Vester Voldgade med al den megen bilkørsel.

Edele Kruchow (RV):

Ministeren ville sikkert blive forbavset, hvis jeg skulle erklære mig tilfreds. Det er jeg ikke. Jeg har her i de senere dage studeret, hvad ministeren tidligere har svaret, og jeg synes, det går trægt.

Nu fremhæver ministeren, at socialministeren åbenbart har taget initiativ i forbindelse med daginstitutionerne, men hvad med undervisningsministeren? Og hvad med de ministerier, der i det hele taget har offentlige lokaler under deres ressort? Dette med informationen er ikke nok, for det er ikke tilstrækkeligt, at man lokalt rundt omkring kan have lidt demokrati på den måde, når det stadig er sådan, at der er masser af mennesker, der plages under disse offentlige hverv og det arbejde, de har, som de med glæde ellers udfører.

Hvad ville ministeren sige til, at han gennem sundhedsstyrelsen, der jo har alle oplysninger om denne sag, måske ikke gik til lovinitiativ i første omfang, men udsendte en generel henstilling, der gik til alle offentlige institutioner og selvejende institutioner, der virker for offentlige penge?

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg er ikke så sikker på, at sundhedsstyrelsen har behov for hjælp fra min side og rådgivning i et sådant alvorligt spørgsmål. Det tror jeg sundhedsstyrelsen selv kan finde ud af.

Når det drejer sig om undervisningsministeren, så er det altså ikke mit område, det kan undervisningsministeren selv tage sig af, men jeg tror altså, det drejer sig om oplysning og atter oplysning. Jeg vil gerne understrege: ikke mindst oplysning om tobakkens skadelige virkning. Men det bliver så op til den enkelte at gøre op med sig selv, i hvilket omfang man vil lade sig belaste.

Jeg tror ikke, vi i vores lovgivning i al-